A°. 1840. | N°. 78.

MAANDAG, | 28 SEPTEMBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 26 September 1840.*

Van wege Zijne Excellentie den Heer Schout bij Nacht, Gouverneur Generaal, wordt hiermede bekend gemaakt, dat ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden:

1°. Aan de Slavin *Saraatje* en haar Kind *Albertina Callo*; gestaan hebbende onder Straatvoogdij van A. P. TIRION.

2°. Aan de Slaven *Zwaantje* en *Felix*; toebehoord hebbende aan M. MONTECATTINI.

3°. Aan het Slavenkind *Mathilda*; afkomstig van den Boedel wijlen J. C. F. SANDER.

4°. Aan de Slavin *Charlotte* en hare Kinderen *Leentje*, *Pierre* en *Charles*; toebehoord hebbende aan J. D. WIJBERS: — en dat gemelde gemanumitteerden voortaan zullen heeten:

1°. GEERTRUIDA SARAATJE WILLIG.
ALBERTINA CATO WILLIG.

2°. MARIA VICTORIA ZWAANTJE TONI.
FELIX INOT.

3°. MATHILDA ANGELIQUE LANTROPHÉ.

4°. CHARLOTTE FRANCINA THEODORA WEIBERG.
LEENTJE PETRONELLA ELISABETH WEIBERG.
MARIUS PIERRE WEIBERG.
CHARLES THEODORUS WEIBERG.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 26 September 1840.*

Op heden is aanteekening gedaan van het voorgenomen vertrek uit de Kolonie van PETRONELLA GEERTRUIDA VAN DER TUUK.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Burgerlijke Stand.

PARAMARIBO, *den 24 September 1840.*

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: MR. PAULUS SICHTERMAN, Weduwenaar van JOSEPHINE MARIE LOUISE VAN DER KRUIJFF en JOHANNA FRANCINA LABADIE.

En

FRIEDRICH WILHELM BÄNFFER en AGNETTA HELENA ANNA GUNTHER, alle alhier woonachtig.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

ADVERTENTIEN.

AANBESTEDING.

De Administrateur van Financien, zal onder de nadere goedkeuring van Zijne Excellentie den Heere Schout bij Nacht, Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, aan de minst inschrijvende besteden:

HET DAARSTELLEN VAN EEN NIEUW *BRANDSPUITHUISJE*, OP HET ONBEBOUWD ERF, GELEGEN AAN DE *ORANJESTRAAT*, BEKEND VOLGENS DE NIEUWE WIJKVERDEELING ONDER La. A. No. 105,

en zulks volgens bestek en teekening en op de konditien en voorwaarden, welke voor de gegadigden ten zijnen kantore ter inzage liggen, alwaar de verzegelde inschrijvings-billetten zullen worden aangenomen tot Zaturdag den 10den October aanstaande, des morgens ten *negen* ure.

Paramaribo, den 24 September 1840.

De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

UITGAANDE REGTEN.

De Administrateur van Financien, brengt ter kennis van de daarbij belanghebbenden, dat de prijzen, waarnaar de UITGAANDE REGTEN zullen geheven worden, der gedurende het *vierde* Kwartaal dezes Jaars, dezer Kolonie uit te voeren navolgende PRODUCTEN, zijn bepaald, als volgt:

Van de SUIKER op (7) *Zeven* Centen.
» » HEELE KOFFIJ op (25) *Vijf en Twintig* Centen.
» » GEBROKEN KOFFIJ op (17) *Zeventien* Centen.
» » SCHOONE KATOEN op (26) *Zes en Twintig* Centen.
» » VUILE KATOEN op (13) *Dertien* Centen. — En
» » KAKAO op (15) *Vijftien* Centen, per pond, Amsterdamsch gewigt.

Paramaribo, den 25 September 1840.

De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

Fungerende CURATORS bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zullen op Woensdag den 30sten dezer, des namiddags om *vier* ure, door den Vendumeester A. SALOMONS, doen verkoopen:

De *GOEDEREN*, gevonden in de volgende *desolate* Boedels, als: WELKOM van BENINNENBURG, ABRAHAM DE MIRANDA, JACOBA MARIA P. van LABADIE, CORNELIS PIETERSZ BANNING, ANTJE van ASKAN van EPHRATA, MARIA E. HARDEEGEN wed. CORNELIS H. MEIJER, L'ESPERANCE van DIDO van MONTEL, gerepudieerd gemeenschappelijke Boedel SALOMON H. DE BAS en nagelatene Huisvrouw FLORA ARON EMANUELS, JEAN F. L'ETATEUX, COBA van R. HEIJSTER en MARGARETHA BOSSE.

En vermits in die Boedels geene genoegzame Goederen aanwezig zijn, zoo zullen de Crediteuren niet kunnen worden opgeroepen.

Paramaribo, den 24 September 1840.

M. N. ARLAUD,
2de Commies.

(33871) Op den 25sten dezer, des namiddags omstreeks *half zes* uur, overleed alhier in den ouderdom van 44 jaren, 3 maanden en 7 dagen, onze geliefde Zoon en Broeder, de Heer CAREL JACOBUS GRUNBERG.

Strekkende deze tot kennisgeving aan Vrienden en bekenden.

Paramaribo, den 26 September 1840.

W. C. GRUNBERG,
Mede voor mijne Moeder en Zusters.

(33854) Kapitein F. LANGE, voerende het Schip *Nicolaas Witsen*, voornemens zijnde tegen 8sten October e. k., de terugreis naar *AMSTERDAM* aan te nemen; — recommandeerd deszelfs Bodem ter inlading van PRODUCTEN, en is voorzien van een *Polis van Assurantie* ad vier pCt.

De Lof der Gebreken.

Het is droevig, doch waar, — en daarom moeten wij het erkennen en willen wij het verkondigen, — dat men door zijne *gebreken* het best door de wereld komt.

Let wel, als het u belieft, dat wij niet zeggen: door *deze* wereld, maar door *de* wereld, hetgeen gansch niet hetzelfde is.

Wel nu, indien wij door onze gebreken het best en het snelst voortkomen, is het dan niet wreed, niet onvoorzigtig, niet onverstandig, ons gedurig tegen onszelven in het harnas te jagen? Gewis: en wanneer men verlangt, dat wij ons van die gebreken ontdoen, is het dan niet, alsof men ons verderf zoekt, alsof men de bron van onzen voorspoed wil stoppen, alsof men ons de wapens ontneemt, ons door moeder-natuur tegen de gebreken der anderen gegeven?

Zich van zijne gebreken zoeken te ontdoen?... dat is ze leeren kennen.., en dit houden wij voor zeer ongelukkig.

Eene Godspraak zeide: »*Ken u zelven.*» Ja, zoo gij een wijsgeer zijt en wilt blijven, dat is te zeggen, zoo gij niets begeert, naar niets streeft?.. Ja, dan moogt gij u zelven kennen zooveel het u lust: gij kunt u dat schrale genoegen zonder gevaar veroorloven: de kennis van u zelven, de beschouwing van uwe ellende zal u mogelijk een weinig wijzer doen worden: maar het zij zoo, en wij hebben er niets tegen. — Wilt gij integendeel met uwe gelijken gelijk op leven, of hetgeen meer denkelijk is, u boven hen verheffen; wilt gij *fortuin maken* en *verre gaan*, zoo

wacht u wel voor die zelfkennis, bestudeer u zelven niet, *analyseer* u niet, ondervraag u niet. — Ga immer voort, ga regt voor u uit, ga met spoed, en zie niet om en niet vooruit. Wacht u voor zelfkennis, want het oogenblik, dat gij zult weten, wie gij zijt, leert ge ook, wat gij kunt, en mogelijk zou u dit ten eenemale ontmoedigen. Wie naar het geheim van zijne eigene krachten vorscht, ontdekt dikwerf, dat hij tot niets goeds is.... En hoe spijtig eene dusdanige ontdekking voor menigeen zoude zijn, behoeven wij wel niet te zeggen.

Zeker *zelfvertrouwen* is de grootste steun der heersch- en eerzuchtigen: zij achten zich bekwaam, en het algemeen zegt; zij *zijn* bekwaam. Zij roepen: dat is het doel! Het domme publiek herhaalt: Dat is hun doel! — en het draagt op zijne schouders de *kwakzalvers* naar dat doel, zonder zelfs te vragen, of het wel genaakbaar of geoorloofd is. Want in onze maatschappij beoordeelt men de lieden niet naar *hunne waarde*, maar wel naar *hunne aanmatiging*. Hoe gering zou dikwijls die aanmatiging zijn, leerden zij zich zelven kennen! — De onbewustheid van zich zelven is daarom een voornaam vereischte voor wien in de wereld wil voortkomen.

Wij aarzelen daarom ook niet te verklaren, dat van alle gebreken, de overmoed het meeste voordeel aanbrengt, en dus de meeste zorg verdient. Dat gebrek alleen is een kapitaal. Voor een jong mensch, die fortuin wil maken, is het beter *laatdunkend* en *doodarm* te zijn, dan een landgoed te bezitten, en nederig te blijven. De overmoed is beter dan een erfdeel.

Na den overmoed houden wij eene volslagen ongeschiktheid voor het beste gebrek om voort te komen. Aan dat gebrek heeft menigeen zijn *bestaan* te danken. Gij hebt, het is maar eene onderstelling, gij hebt twee neven: de een is vlug en schrander van geest, onvermoeid en vol vuur; gij doet zijne verdienste hulde, en zegt: o! wat hem betreft, vrees ik niet, hij zal er wel komen. — En gij laat hem loopen, of zoo als gij het noemt, op zijne eigen wieken drijven. Gij houdt zelfs veel van dien jongen, want hij vraagt u nooit iets. Maar met zijn' broeder is het anders gesteld: die is tot niets goed; die kost u hoofdbreken en zorgen, want gij weet niet, wat er van dien worden moet. Eindelijk roept gij de geheele familie bijeen, en zegt met een beneven gelaat: Wat zullen wij toch met August aanvangen? En allen zien op deze vraag elkander vragend aan, en eenige herhalen, wanhopig de handen in elkander slaande: Wat moeten wij in 's Hemels naam met dien sukkel doen: alleen zal er nooit iets goeds van hem worden: laat ons beproeven hem in de eene of andere administratie te *krijgen*.

Hoe nu! .. een jong mensch, die niet in staat is, zijne eigene zaken waar te nemen, wil men dus in de aangelegenheden van anderen dringen! maar, dat is ongerijmd, dat is dwaas, dat is onuitvoerlijk. . In het minst niet, en bedaar, als ik u bidden mag, want uwe verantwoordiging belet toch niets. Zijne taate de barones zal negentien visites doen bij eenige wijsneusjes, die zij eigenlijk veracht. Zijne nicht, zijne schoone nicht zal eenige veelvermogende oude babbelaars toelonken en aanmoedigen. Zijne goede moeder zal overal gaan weenen...

Ja, August wordt geplaatst, gekruid, geduwd; hij klimt van post tot post, tot hij er eindelijk eenen vindt, die *goed* is. Een *goede* post is een, die *veel geld* en *weinig* of *geen werk geeft*. En zoo komt August door de wereld, en laat zijn' armen broeder verre achter zich: want de schrandere voetganger kan den zot niet bijhouden, die hem in eene koets met vier paarden voorbij rent: want de onafhankelijke man, die alles van zich zelven alleen verwacht: heeft geen andere bondgenooten, dan zijne eigene krachten.

De ligtgeraaktheid is weder een zeer goed gebrek. Hoe omzigtig gaat men niet om met iemand, die ligt geraakt is: met een *kruidje roer mij niet*. Voor hem het beste gedeelte, de beste plaats. Door zich ligt geraakt te betoonen, bereidt men zich zelven eene verrukkelijke toekomst van goede bejegeningen, armstoelen, kippenvleugeltjes, enz., enz., en men geraakt tot het grootste geluk, dat de mensch hier beneden mag droomen: dat van nimmer te worden vergeten....

Een ander gebrek dat aangename renten opbrengt, is de lastigheid.

De lastigen zijn onwederstaanbaar, zelfs op het stuk van liefde.

Uit hetzelfde oogpunt beschouwd, hebben de stijfhoofden ook zeer voordeelige kansen. Spreekt men van een' stijfhoofd, dan is het: gij zult niets van hem gedaan krijgen; en men laat hem loopen: altijd zooveel gewonnen. De koppigheid is een van die gebreken, welke ontzag inboezemen: en die zijn de beste.

De oploopendheid heeft zeer veel goeds in: eene vlaag van gramschap antwoordt op alles. Een storm is zoowel een argument als eenig ander: een groote toorn dient overheerlijk om over een groot ongelijk heen te stappen. En hoe snel verwerft men niet eene gunst door eene van pas aangewende bedreiging. In deze eeuw van vrees zijn de dreigementen de meest vermogende smeekschriften: gelukkig hij, voor wien men beeft: hij alleen vindt nog vleijers.

De onbeschaamdheid is niet te verwerpen: maar zij is gevaarlijk. Gelukkig bezitten de met dat gebrek bevoorregten een verwonderlijk instinct, en zij weten zoo behendig met hun gebrek om te gaan, zij weten zoo juist, hoe wanneer, in welke mate en met wien zij het moeten gebruiken, dat het hun maar zelden slecht bekomt. Dank zij de onbeschaamdheid, kan men in de wereld .... Maar waarom het gezegd? — gij weet dat als even goed als wij.

In de staatkundige wereld zijn sommige gebreken ware goudmijnen. Met wispelturigheid bouwt men zich eene heerlijke toekomst van magt en invloed. Wie zoo gelukkig is den naam van gewetenloos te hebben, behoeft geen oogenblik aan zijne staatkundige fortuin te twijfelen.

Een *député* zonder geweten, wij zouden hem *vledermuis* noemen; is het eenige wezen op den aardbodem; dat zich mag vleijen *steen der wijzen* te hebben gevonden. De ongestadige *depute* is Koning van *Frankrijk*, is de beschikker van ons aller lot. Hij kan een' kok ontberen, zijn *couvert* staat bij iedereen gereed. Men betwist, men ontrukt elkander den staatkundigen weêrhaan.

Men zal nu gereedelijk met ons instemmen, dat er sommige, ja zeer vele voordeel aanbrengende, winstgevende, gebreken zijn, het lust ons nu eenige goede hoedanigheden te monsteren; welker bezit nadeel en verderf toebrengt.

Helaas! de schoonste hoedanigheden zijn juist de nadeeligste. De waardigheid maakt u iedereen tot vijand. Het is beter gemeenzaam en boosaardig te zijn, dan zijn waardigheid te behouden en een grootmoedig karakter te hebben.

De goedheid schaadt niet zoo zeer, maar zij maakt ondankbaren. De openhartigheid doet u voor gek aanzien: en de zucht naar onafhankelijkheid voor een zonderling schepsel.

De onpartijdigheid doet u alleen blijven, wees onpartijdig en weldra zult gij verdacht worden.

De moed is eene doodelijke hoedanigheid in de wereld. Iemand, die eens moed heeft getoond, is verloren, is een *pariah*, wien elk schuwt of vliedt.

Beter ware het melaatsch te zijn dan een' grooten moed te bezitten. De moedige man vindt niemand om hem bij te staan of te verdedigen; al wat hij vindt zijn eenige vrouwen, die hem in stilte bewonderen en beminnen.

Maar de *noodlottigste* aller goede hoedanigheden is de *kieschheid*. Voor haar geene genade, geene vergeving. Wie haar bezit wordt verfoeid door alle degenen, die haar niet kennen, omdat zij hen beschaamd maakt: wordt belasterd door alle degenen, die de verborgenheid haten, zij, de getrouwe zuster der kieschheid. Wij hadden een' vriend, rijk met kieschheid begaafd: zijne goedwilligheid grensde aan het *romaneske*, zijne groothartigheid aan het heldhaftige, zijne lankmoedigheid aan het onvoorzigtige, zijne belangloosheid aan overdrijving. Welnu, die vriend kostte ons menig oogenblik van vertwijfeling en verwensching. Wegens zijne gebreken? — Waarlijk niet, maar wegens alle zijne goede en schoone daden, die men niet begreep, omdat zij altijd met een' zweem van raadselachtigheid of geheimhouding omhuld bleven en aanleiding gaven allerlei vermoedens en lasteringen. Want niets geeft meer stof tot kwaadspreken dan eene verborgen goede daad.

Het is droevig, wij bekennen zulks volgaarne, wanneer men zijne bewondering moet regtvaardigen, moet bepleiten: maar hoe groot is ook onze vreugde, wanneer wij na eene levendige, zoo niet hevige redewisseling, den aantijgers deze bekentenis afpersen: hoe! is het zóó toegegaan? daar wist ik niets af: het is waarlijk schoon!

Het is jammer voor hen, die met die heillooze hoedanigheid zijn begaafd, dat zij hunne gansche kieschheid stellen in het verbergen van hunne kieschheid.

Stellen wij nu als grondbeginselen, dat de gebreken voordeelig, de goede eigenschappen schadelijk zijn, dan zouden wij zeer ligt tot de opmerking komen, dat het verschrikkelijk is, in eene maatschappij te moeten leven, die zulke verschijnselen ter waarneming aanbiedt. Alles behalve dat. Die studie is integendeel eene bron van troost. Voor den regtschapen man houdt het iets verhevens in zich, te denken: wat slecht is slaagt ... welnu, dan wil ik niet slagen. Om tot dit doel te geraken: behoef ik mij slechts te bukken; met eene oogenschijnlijk kleine lage daad kan ik het bereiken ... wel nu die daad zal ik nimmer verrigten. Een oogenblik van lafhartigheid is voldoende ... ik veracht de lafhartigheid .., Een enkele logen ... ik vloek de logentaal. Een schitterend bestaan verwerpen om aan zijne beginselen getrouw te blijven; zich opofferen voor een edel gevoelen, welks volhouding slechts vijanden verwekt; de bewustheid hebben dat men verkeerd zal worde beoordeeld, en het wreed oordeel der menschen trotseren, dit is *godsdienstige* zin.

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 24sten dezer, de Engelsche Schoener Robert Haynes, Kapt. J. Blagrove, naar Demerary.

*** Den 16den dezer, op 's Lands Etablissement van Houtvelling aan de rivier COPPENAME uitgeklaard: het Schip de Onderneming, Kapt. P. J. Kasse, naar Middelburg, geladen met 358 Blokken, metende 11128 kubiek voeten verschillende Surinaamsche Houtsoorten, als: Bolletrie, basterd Bolletrie, Groenhart, Locus, Peto, Purperhart en roode Cabbes.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.